

Fraenkel: Ja, det er naturligvis umuligt at gennemgaa hele den Syndflod, som de senere Talere er fremkommet med. Jeg maa hist og her, hvor jeg i mine Notitser finder et og andet, tage det ud og søge at gøre Rede paa det Punkt. Man begyndte med at tale om Spørgsmaalet Overgreb. Dér maa jeg ogsaa sige til de Herrer, at man kunde være kommet lettere hen over hele dette Spørgsmaal, hvis de Herrer ikke paa denne store Maade havde afvist det, havde sagt, at det havde overhovedet ikke noget paa sig, for saa kan de Herrer staa og forklare op og ned om Kværkning, saa meget de vil; de kan ikke sige, at det har intet paa sig, at det er ikke et Overgreb. Ifølge den Lægeerklæring, som foreligger, er der Fare forbundet med Kværkning; hvorvidt Faren er større eller mindre, afhænger af Grebets Styrke, og jeg vil gerne spørge, hvem der er i Stand til at beregne sine Kræfter paa den Maade, at han, naar han tager en Mand om Halsen med det Formaal at trykke Luftrøret saaledes sammen, at Kraften gaar af Manden, saa at han ikke kan foretage sig noget, kan gøre det med nøjagtig den Styrke, der hører til, for at det ikke skal gøre Manden Skade. Mindretallet har indrømmet, at der maatte være Midler, ved Hjælp af hvilke man kunde tvinge opsætsige Fanger, men det gør ikke Midlet en Smule mere eller mindre tilladeligt, om det er anvendt paa Personer som dem, der her med bred Pensel blev malet op for os, disse Alfonsoer og hvad det var. Det er ganske ligegyldigt, om det er overfor dem, det anvendes. Spørgsmaalet er: Er Midlet tilladeligt eller ikke? Dér hævder jeg, at naar en Læge udtaler sig tjenstligt saaledes om Spørgsmaalet, som en Læge har gjort, er Midlet ikke tilladeligt, før det af kompetente Folk er sat ind i Fængselsreglementet som et tilladeligt Middel; indtil da maa man ty til andre, f. Eks. til Rotting eller hvad man nu vil; jeg kender ikke noget til det; men her var det et Overgreb.

Det er ogsaa et Overgreb, uanset hvad der er gjort, og hvad der ikke er gjort, for at faa psykiatriske Undersøgelser i Gang o. s. v., at der paa Anstalten findes Folk, som er mentalt defekte, i høj Grad abnorme Individuer. Naar en Læge siger, at 46 pCt. af dem er det, saa er der jo vide Grænser her indenfor. Jeg taler imidlertid her om Ting, som er tagne ud af Akterne, og hvor man efter samstemmende Vidnesbyrd og efter Inspektørens egne Udtalelser er klar over, at man har med

aandssvage Individuer at gøre, og saa forekommer det mig, at det er et stort Overgreb at have dem gaaende mellem de andre. Naar der siges, at de ikke er paa lige Fod, men at der er blevet taget særligt Hensyn til dette Individ, saa er det jo sket i det ene Tilfælde, men Betjentene har ikke faaet noget at vide derom; de har ikke kunnet vide, hvorfor han blev begunstiget paa denne mærkværdige Maade. Højest mærkværdigt er det ogsaa, at selve Justitsministeren, hvor han omtaler dette Eksempel, bruger Udtrykket: „Jeg er da lige glad“ efter sin Bogstav, som om dog ikke ethvert Menneske maatte kunne se . . . . (Afbrydelse). Er det ikke Ministeren, saa er det Ordføreren (Jessen) — at den Maade, hvorpaa han udtrykker det, viser hans abnorme Tilstand, idet han vedbliver overfor Bebrejdelser og Oprusninger at sige: Jeg er da ligeglad. Det er netop, som et fjollet Menneske kan staa og udtale sig.

Jeg maa paa det allerbestemtteste tilbagevise den stadige Beskyldning overfor mig, at jeg skulde have misbrugt Akterne, at jeg skulde have taget alt ud af dem, som kunde bruges for mit Formaal, og ladet alt falde igennem, som kunde tale imod det. Jeg har udtrykkelig sagt, at 15 Betjente havde udtalt sig for Anstalten, og den Inddeling, jeg dér har fremsat, holder jeg paa er rigtig. Det kan ikke nytte, at den ærede Ordfører siger, at efter hans Mening er den det ikke. Under alle Omstændigheder: noget Misbrug, nogen tendentios Brug af Akterne har der overhovedet for mit Vedkommende ikke været og ikke kunnet været Tale om, for da jeg gav mig i Lag med de Akter, var det kun med Ønsket om at faa Sandheden at vide i hele denne Sag og om Ledelsen af Fængselet overhovedet og ikke om andet. Det er i det hele taget latterligt at skulle staa her og forsvare sig overfor direkte eller indirekte Beskyldninger for at ville noget Menneske til Livs. De Folk, som har kaldt paa mig i denne Sag, har jeg fra første Færd ikke haft personlig Sympati for, og hvad angaar Fængselsdirektøren, saa er han en Mand, jeg ikke kunde have det allerfjerneste imod at den simple Grund, at jeg aldrig har kendt ham før den halve Times Samtale, jeg har haft med ham, og som forløb fuldstændig glat, uden at der fremkom nogen som helst Dissens imellem os. Det er, efter at jeg har gennemlæst disse Akter, min bestemte Opfattelse, at han ikke er Manden paa den rette Plads, og der er intet af det,